

Bogdan-Alexandru
STĂNESCU

— *Fiction-Ltd* —

Abraxas

roman

POLIROM
2023

Cuprins

Corul	9
În Casa cu Lei	10
AP. 1. Operațiunea Barbarossa	69
În Casa cu Lei (continuare).	91
AP. 2. Garrone	102
În Casa cu Lei (continuare).	113
AP. 3. Corvus	155
În Casa cu Lei (continuare).	194
AP. 4. Apoteoza lui Iacov Levi Moreno	240
În Casa cu Lei (continuare).	265
AP. 5. Iarna generalilor	306
În Casa cu Lei (continuare).	324
AP. 6. Mic manual de nefericire perfectă.	354
În Casa cu Lei (continuare).	384
AP. 7. Arta fugii	401
În Casa cu Lei (continuare).	410
AP. 8. Lucia	440
În Casa cu Lei (continuare).	478
AP. 9. Tannenbaum.	495
În Casa cu Lei (continuare).	513

AP. 10. Adorabili etrusci.	528
În Casa cu Lei (continuare).	536
AP. 11. În vis încep	553
Corul	594
<i>Mulțumiri.</i>	611

Pe Sergiu îl simțeam încordat, așa cum stăteam, la el în brațe, avea un tremur foarte ușor, care-l traversa dinspre pulpe în sus, până în ultimul punct în care corpurile noastre se mai atingeau, și am simțit cum mâna care mă îmbrățișa, pe care o ținuse în jurul mijlocului meu, mă eliberează, ca o invitație, apoi l-am auzit vorbindu-mi:

— Michi, gimi ma pulis, dă tu fuga până-n pivniță și mai adu o sticlă de vin. Hai, fuguța!

Știam că e un pretext, dar vocea avea o nuanță pe care arareori o scotea la suprafață, ceva metalic, ca și cum gâtul i-ar fi fost blocat de o pană ruginită. M-am lăsat să alunec în jos și am străbătut grădina în tăcerea care se lăsase peste toată întâlnirea aia, apoi, ajuns chiar la colțul casei, m-am uitat scurt în spate și am văzut că absolut toți se uitau la mine, cu excepția lui Gigi Bălașa, care privea în masă, ținând țigara între degete, cu capul plecat, ca un câine care presimte pedeapsa.

Sergiu știa că mi-e frică să cobor singur în pivniță, mai ales noaptea, de fapt era prima oară când mă trimeam de unul singur, de obicei Ralu fiind cea care susținea sus și tare că trebuie să mă călesc, să devin bărbat, nu cârlig de rufe, iar atunci Sergiu îmi făcea cu ochiul și fie cobora cu mine, fie spunea „Lasă, că are timp să-l fută viața, o să vadă el ce-l așteaptă mai încolo! Deocamdată-i copil...“. M-a mirat că-mi impune tocmai acum să cobor, dar știam că oamenii gândesc și se poartă altfel când beau, așa c-am pus-o pe seama vinului și a sticlei de whisky. Am stat în fața ușii din fier, respirând greu, cu mâna parcă blocată pe clanța rece, apoi am tras adânc în piept izul răcoros care se ițea prin poarta aia întunecată, am tras de zăvor cu toată forța și, în timp ce scârțâitul ușii abia se făcea auzit prin melodia Mihaelei Runceanu („Iartă“), am început să cobor, cu genunchii tremurând, până la ultima treaptă, mi-am întins rapid mâna în dreapta, unde era întrerupătorul negru, ceramic. Am întors butonul ăla vechi de două ori spre stânga, răsucindu-mi încheietura până când mi-au dat lacrimile de durere, pentru că nu voiam

să mai stau deloc în întuneric. Când am reușit, prima privire am aruncat-o spre bucățile de leu aliniat la perețele din dreapta și, ca de obicei, mi s-a părut că prind o ultimă mișcare, o alunecare pe care a întrerupt-o lumina, apoi iarăși am știut că pozițiile acelor părți anatomice de felină erau schimbate, așa cum fiecare coborâre în pivniță nu făcea decât să-mi confirme temerea pe care n-o mărturisisem nimănui, dar care devenea încet o adevărată credință.

Am încercat să ignor de data asta mișcărilor discrete din dreapta și să mă concentrez pe stânga, unde erau aliniat, lângă murături, sticlele și damigenele cu băutură. Am ochit-o pe cea mai apropiată, am făcut un calcul în minte și am luat-o la goană, urlând cât mă ținea gura cântecul Mihaelei Runceanu („E timpul să pleci/ Și ușa se-nchide/ Să-ți spun «te-am iertat»/ Ceva mă oprește!“), am înhățat sticla de gât și m-am răsucit pe călcâie, dar m-am împiedicat de prima treaptă, am căzut și în zbor am scăpat sticla, care a luat o traiectorie ciudată, s-a izbit de treapta de sus, nu s-a spart, apoi a ricoșat înapoi și mi s-a făcut zob la picioare, îmbibându-mă din creștet până-n tălpi de căpșunică. Am rămas acolo tâmpit („Iartăăă, tu, inimă, iartă!/ În dragoste trebuie să ierți!“), în ochiul drept îmi intrase un strop de vin și mă ustura, dar știam că nu pot să apar între bărbații ăia înlăcrimat și fără vin, așa că m-am întors și, de data asta, urlând un „Futu-ți pizda mă-tii!“, am pășit țeapăn și demn spre rastelul de vinuri, m-am aplecat și am ales altă sticlă. Am urcat scările cu mare grijă, am tras zăvorul, apoi am trecut printre cei doi lei de strajă (am mângâiat botul celui din dreapta, care acum îmi venea pe stânga) și am dat colțul casei.

Aparent, situația era la fel cum o lăsasem, unica diferență fiind că Gigi nu mai stătea la masă, ci undeva în spate, în atelierul cu streășină al lui Ralu, cumva într-o parte, ca și cum s-ar fi ascuns, iar Sergiu ținea mâna dreaptă sub masă, fumând cu stânga. Ceilalți trei vorbeau

foarte tare și se pare că discuția se mutase în jurul unei povești de-a Domnului Bebe, care spunea ceva legat de blugi, de Iugoslavia, dar asta nu mai conta, pentru că în toată scena era ceva artificial, ca la teatru. Am alunecat spre masă și am pus sticla sub ochii lui Sergiu, care mi-a zâmbit, apoi m-a privit mai atent și a pufnit pe nas:

— Da' ce-ai făcut, Marocane? Te-ai spălat în dami-geană?

— Ia uite-l p-ăsta micu', Dom Bebe! a început Viorel Țiganu să ragă. Parcă ești matale când te-ai ascuns în butoi, la Cotnari.

Au început cu toții să râdă, iar când din spate s-a auzit și un soi de schelălăit dinspre Gigi Bălașa, m-am întors să-l privesc și avea o pată roșie pe pometele drept, iar ochiul era roșu, i se spărseseră vasele de sânge de pe albul ochiului și, când mi-a rânjit, am văzut că-i lipsea și-un dinte din față, iar restul erau năclăiți de sânge. Eram singurul care se uita la el și a continuat să stea acolo încă vreo oră, cât timp la masă s-a spus povestea cu Domnul Bebe, care, în timpul unei operațiuni la Cotnari, când furaseră câteva butoaie cu vin într-un camion cu prelată, trebuia să stea în spate, de pază. Au oprit într-un camping de lângă Târgu Frumos și, cât restul găștii încerca să facă rost de ceva de mâncare și stătea la beri pe terasa campingului, Domnul Bebe rămăsese de șase, sub prelată, iar când a venit garda cu lanterne și tot tacâmul, a sărit într-un butoi pe care-l goliseră până la jumate cu tot felul de șpagi și a stat acolo, în vin până peste cap, respirând doar cât se putea ține pe vârfuri. Garda s-a prins că e rost de șpagă, așa că s-au dus și ei spre terasă, siguri că hoții sunt acolo, și, într-adevăr, Sergiu și Gigi Bălașa, plus Viorel, care deja cânta la vioară și din gură („Te-am iubit, să moară mama, te-am iubit cu foc/ Te-am iubit, să moară mama, n-am avut noroc!“), erau la locul cu pricina și s-a ajuns repede la înțelegere, dar, când au deschis butoiul de șpagă, ca să umple câteva sticle pentru milițieni, dinăuntru a răsărit vânt la față Domnul Bebe, demn și ud ca

o nurcă, ba chiar și mort de beat. Cam de asta râdeau toți acum și știam, iarăși, că Viorel a adus povestea în discuție ca să abată atenția de la ceva și, când ultimul schelălăit s-a stins, am auzit vocea calmă, insidioasă a lui Sergiu, pronunțând fiecare silabă neobișnuit de limpede:

— Gigione, dar tu nu stai cu noi la masă? Te rog!

Gigi Bălașa a apărut din întuneric și nimeni nu se uita direct la el, iar în momentul în care s-a așezat, Sergiu i-a umplut paharul cu mâna lui și i l-a împins peste masă.

În noaptea aia, după ce s-au îmbătat cu toții și afară au început să roiască țânțarii, am intrat în casă și acolo au continuat băuta, iar eu m-am culcat pe canapea, toropit de plictiseală și de căldură. Hainele îmi miroseau a vin și întreaga casă se umpluse de fum, așa că am ațipit imaginându-mi un djinn care se ridică pe o tulumbă de fum, cu brațele încrucișate la piept și un cercel de aur în ureche, ras în cap și zâmbăreț, care mă ia de acolo și mă duce peste Cimitirul Evreiesc, peste Tineretului, Unirii, Universitate, Romană, Victoriei, apoi sus, înspre Băneasa, unde o face la dreapta, intră în pădure, apoi trece de gardul grădinii zoologice și mă lasă în fața țarcului elefanților clăpăugi, care molfăie fân și iarbă, dar care se bucură să mă vadă.

Când m-am trezit, Savian stătea călare pe un trunchi de leu și pentru o clipă am continuat să trăiesc în starea aceea febrilă din vis, amestecată cu fericire, până când am înțeles că scenele din fața mea erau reale, pe cât se poate de reale, și că oamenii ăia mari aduseseră din pivniță bucățile mele de leu din piatră, ghips și lemn și că se jucau ca niște copii, dar ca niște copii proști și răi, pentru că bucățile alea de leu erau vii și nu-ți trebuia mult creier ca să-nțelegi asta. Savian călărea trunchiul de leu chiuind și ținând în mâna dreaptă un cap de felină din ghips, pe care-l ridica spre tavan. Viorel stătea cu curul pe un alt trunchi și cânta la vioară și din gură („Erai

frumoasă ca regina nopții⁴⁾) rânjind dinții ăia de aur la Sergiu, care se moleșise și stătea într-o rână, iar Gigi Bălașa era în picioare, cu o sticlă în mână, și dansa singur, iar tot obrazul drept i se învinateșise ca o bucată de carne macră. Ochiul îi era roșu ca soarele ăla care-o înspăimânta pe Ralu, la apus, și acum avea o privire rea și urâtă. Ce făceau ei cu bucățile mele de leu mi se părea scârbos, ca atunci când Sergiu se retrăgea cu Ralu în camera ei și auzeam oftaturile și gemetele alea, după care ieșeau tăcuți și cu o relaxare de feline mari care se întind pline de lene în savană. Lenea aia mi se părea mie scârboasă, mulțumirea lor după ce mușcaseră unul din celălalt, ca niște mârțani uriași care se trezeau în plin soare și o luau tacticos spre bolul cu mâncare. M-am repezit urlând la Savian și l-am dărâmat de pe leu și am continuat să urlu sub ochii lui Sergiu până când s-au ridicat toți în picioare și am fost în cele din urmă dus cu forța în patul meu și schimbat în pijama. Am adormit mirosindu-mi degetele lipicioase, știind că din noaptea aia leii mei și-au pierdut magia care-i făcea să se adune noaptea în întuneric, ca fluturii despre care Ralu-mi spunea să nu le ating aripile, pentru că au pe ele o pudră care-i face să zboare.

*

Dimineața, Sergiu mă aștepta în bucătărie cu buna dispoziție a omului care muncește de ceva ore bune și am știut că așa era, pentru că totul strălucea de curățenie, nu mai rămăsese nimic din cleiul care învelea bucătăria în amintirile mele adormite din noaptea trecută, nici membrele de feline nu mai zăceau aruncate prin casă, iar în aer plutea un miros de nes și de omletă.

— Hai la masă, Marocane. Neața! S-a sculat musteața?

M-am așezat morocănos și cumva nedumerit la masa înaltă, din lemn nelăcuit care fusese tot opera lui Savian și am așteptat până când Sergiu mi-a pus în față o farfurie

mare cu omletă, pe care a presărat pătrunjel proaspăt, (fusesse la piață?) și o cană cu lapte rece.

— Bagă la ghiozdan!

Mi-am dat seama că muream de foame și am început să înfulec așa cum nu-i plăcea lui Ralu să mă vadă, dar acum ea nu era acolo, am dat bătaie și am șters tot din farfurie, apoi am dat pe gât cana aia mare, din lut, altă pradă de-a lui Ralu, de prin deplasările din provincie. Sergiu își ținea mâinile păroase pe masă, purta tot tricoul marinăresc, care era la modă în anul acela, și am vrut să-l întreb despre tatuajul de pe umărul stâng, care abia se ițea de sub mânecă, dar m-am abținut, așa cum de multe ori mă abțineam pentru că-mi imaginam, înainte de a pune întrebarea, toate răspunsurile posibile, toate variantele de reacții, apoi momentul oportun trecea și rămâneam să mă întreb, iarăși, să mă minunez de tot și toate. Tatuajul lui Sergiu începea de la baza gâtului, fără să se vadă de sub cămașă sau tricou, și ajungea până în locul unde deltoidul lăsa locul tricepsului și îmi plăcea de muream, pentru că desenul nu reprezenta pe altcineva decât pe lupul din *Nu, pogodi!*, dar care părea să aibă trăsăturile omului care-l purta, adică ale lui Sergiu, iar sub picioarele lui mari, cu gheare, scria foarte clar, cu litere de tipar, JIDANU BENGAILO, apoi, imediat sub cele două cuvinte dintre care înțelegeam doar unul (și nici pe acela total), era trasat un fulger, cam ca acelea de pe panourile electrice de pe Aleea Solca, unde seara mă vedeam cu Danezu, cu Pișchi și Mucea și deschideam ușa din metal pe care era pictat un craniu galben, iar Mucea, al cărui tată era electrician la IMGB, lega firele casetofonului sovietic Sputnik 403 și ascultam radio acolo, sub cireșul lui nea Gromik, pensionar basarabean, ascultam radio și mâncam cireșe, iar câteodată, când apusul ăla de soare ne sufoca și simțeam că, dacă nu ne mișcăm în vreo direcție, ceva foarte rău se va întâmpla, ne luam la bătaie în joacă până când urletele îi scoteau la porți pe bătrânii care ne trimiteau de urgență în curțile noastre. Cam așa arăta